

man. Dit stond bij hem vast en, in de opflikking van zijn jaloezie, zocht hij weer naar een middel om Siria te vernederen.

„Ik zei je, dat ik Siria dringend heb uitgenoodigd hier te komen en zoo is 't ook gegaan; maar mijn bedoeling was anders . . . Mijn bedoeling was: hem terug te houden. De dingen zijn niet zoo gelopen als ik dacht en hoe 't komt, dat hij sedert gisteren zijn plan veranderd heeft . . .

. . . de zieke in de warme kamer
en de arme in de besneeuwde straat.

Ernstig had hij gesproken en vrijwel gezegd, wat hij zeggen wilde; toch voelde hij, dat zijn taal een verkeerden indruk moest maken.

Iets liefs, iets liefs, als je de waarheid wilt hooren en haar niet verbitteren! Zoo klonk het in zijn binnenste; doch, ondanks dien drang van zijn hart, bleef zijn toon even deftig vermanend als kil stroef. Zoo graag had hij haar nu duidelijk gemaakt, hoeveel hij nog van haar hield, hoe diep zij hem in die gehechtheid wondde; maar hij vond geen woorden om van zijn gekwetste liefde te doen blijken en van daden hield zijn beleedigd zelfgevoel hem terug.

ja, dat weet ik niet precies. Misschien, dat schuldbesef . . . berouw . . . Die man heeft een slechte reputatie, Emma, en de manier, waarop hij zich hier binnen heeft gedrongen, is in mijne oogen zeer ongepast geweest. Ook die correspondentie; maar . . . daar zal ik niet op terugkomen. Ik ben ouderwetsch . . . goed; maar 't is nog de vraag, wie 't in zulke dingen bij 't rechte eind heeft. Het kwam mij voor, dat jij wat al te gemakkelijk je door hem liet . . . liet

bepraten. Ik hield het dus voor mijn plicht je te vrijwaren tegen . . . handelwijzen, die . . . naar ik . . . aanneem, je minder welkom zouden geweest zijn.”